

Arrest

nr. 218 657 van 21 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Christine VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 11 maart 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, geboren te Gaza op 20 oktober 1990.

1.2. Na dactyloscopisch onderzoek (Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/2008) en onderzoek van de Eurodac-databank op 8 augustus 2018 blijkt dat de verzoekende partij op 8 augustus 2018 in Spanje een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

1.3. Op 26 september 2018 dient de verzoekende partij in België een verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 20 november 2018 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten op grond van artikel 18.1.d) van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening).

1.5. Op 5 december 2019 wordt aan de Spaanse autoriteiten meegedeeld dat zij overeenkomstig artikel 25.2 van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is geworden, daar het overnameverzoek niet binnen de in artikel 25.1 van de Dublin-III-Verordening bepaalde termijn werd beantwoord.

1.6. De minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 11 maart 2019 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker werd hiervan op 12 maart 2019 in kennis gesteld.

1.7. Dit is de bestreden beslissing, die aan de verzoekende partij in kennis gesteld en die luidt als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

die verklaart te

heten(1):

naam : G.

voornaam : H. M. M.

geboortedatum : 20.10.1990

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Palestina

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Spanje toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer G.H. M M, hierna de betrokkene, verklaart de Palestijnse nationaliteit te hebben. Op 24.09.2018 meldde hij zich aan bij onze diensten waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 26.09.2018 diende hij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij in het bezit van zijn origineel paspoort met nummer 3478679.

Op 16.11.2018 werd de betrokkene bij onze diensten gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierin verklaarde hij in juni 2018 te zijn vertrokken uit Palestina. Hij reisde via Egypte, Mauritanië, Mali, Algerije en Marokko. Eind augustus 2018 kwam de betrokkene naar zijn verklaring aan in Spanje, waar hij zijn vingerafdrukken heeft gegeven. In september 2018 kwam de betrokkene vervolgens aan in België.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 08.08.2018 in Spanje een verzoek om internationale bescherming indiende.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij voor België koos als centrum van Europa. De burgers worden er, zo stelde hij, gerespecteerd.

Hij tekende voorts bezwaar in tegen een overdracht aan Spanje. Hij sprak over een slechte behandeling in Spanje, slechte leefomstandigheden in de opvang en het gebrek aan medische hulp.

De betrokkene verklaarde verder geen familie- of gezinsleden te hebben in België. Hij stelde verder een neef te hebben in Zweden.

Op 20.11.2018 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord.

Op 05.12.2018 stemden de Spaanse instanties met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 via een TACITAgreement toe. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013

uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

In een schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene d.d. 14.11.2018 worden onze diensten op basis van verscheidene elementen verzocht om zich verantwoordelijk te verklaren voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene en om zijn dossier over te maken aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS).

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon.

Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Spanje voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

De advocaat van de betrokkene haalt aan dat de kwaliteit van het asielsysteem in Spanje zeer laag is. Hieromtrent dient te worden benadrukt dat Spanje, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM

nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Spanje, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

De advocaat van de betrokkene haalt tevens aan dat de betrokkene geen geschikte tolk kreeg toegewezen. We benadrukken hieromtrent dat er op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan van worden uitgegaan dat Spanje de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU. Uit het geactualiseerde rapport van het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database – National Country Report – Spain", last geüpdatet 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) over Spanje blijkt dat de informatieverstrekking aan asielzoekers inzake hun rechten wettelijk geregeld is in de Asylum Regulation, die praktische uitvoering geeft aan de Asielwet. De informatie is beschikbaar in het Engels, Frans, Spaans en Arabisch (pagina 46-47).

Voorts haalt de advocaat van de betrokkene aan dat er in Spanje een tekort aan opvangplaatsen heerst en dat de betrokkene het risico loopt opvang noch materiële hulp te krijgen. We verwijzen hierbij naar het geactualiseerde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen (pagina 15). Alle verzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand (pagina 26). Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot gezondheidszorg (pagina 58) en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 57). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 49). We merken op dat er in het desbetreffende AIDA-rapport tevens ook melding wordt gemaakt van een stijging van de capaciteit van de opvangvoorzieningen sinds september 2015 ten gevolge van een Koninklijk Besluit dat de toegang voor alle verzoekers om internationale bescherming moet garanderen, met tevens ook een significante stijging van de opvangcapaciteit ten gevolge (pagina. 50). Daarnaast wordt er geen melding gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen of slechte omstandigheden in de onthaal – en opvangvoorzieningen (p. 50-56).

Verder vermeldt het rapport dat er bijkomende ngo's gecontracteerd werden door de Spaanse instanties met het oog op het creëren van bijkomende opvangplaatsen (pagina. 12). Hierdoor is er sinds 2015 sprake van een stijging van het aantal beschikbare plaatsen voor verzoekers in Spanje waarbij er steeds nieuwe en bijkomende NGO's worden aangestuurd door de Spaanse overheid in het kader van het creëren van materiële opvangvoorzieningen (pagina. 12). Bovenstaande elementen tonen dan ook concreet aan dat betrokkene na overdracht aan Spanje voldoende toegang zal krijgen tot adequate opvangvoorzieningen en niet aan zijn lot zal worden overgelaten.

Wat betreft de opmerking van de advocaat dat de betrokkene niet in de mogelijkheid was een advocaat te raadplegen, dient het volgende te worden opgemerkt. Uit het AIDA-rapport blijkt dat verzoekers in Spanje wel degelijk recht hebben op kosteloze rechtsbijstand tijdens de eerste bestuurlijke fase. In 2017 werden er in praktijk echter tekortkomingen gerapporteerd in geval van rechtsbijstand voor mensen die toekwamen via de zee.

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Spanje kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Dat mensen die illegaal toekomen via de zee in een initiële fase moeilijkheden hebben om toegang te verstrekken tot juridische bijstand, leidt dan ook niet tot het besluit dat rechtsbijstand in de beroepsfase beschikbaar zou zijn.

Aangaande de tussenkomst van de advocaat wensen we op te merken dat er verwezen wordt naar verscheidene rapporten en documenten met gedateerde publicatiedata tussen 2013 en 2016. Voorts kunnen ook niet alle documenten zonder meer als objectief en accuraat beschouwd worden, vermits niet eender welk medium dat een artikel publiceert altijd de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten bewijst. De in de analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

De betrokkene kaartte in zijn persoonlijk onderhoud de slechte leefomstandigheden aan in de Spaanse opvangcentra, hetgeen de advocaat van de betrokkene in zijn tussenkomst ook aanhaalt. Echter, het geactualiseerde AIDA-rapport maakt melding van twee tijdelijke opvangcentra in Ceuta en Melilla, waar

verzoekers die Spanje op illegale wijze binnenkomen tijdelijk worden ondergebracht (pagina 54). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze specifieke omstandigheden niet veralgemeend kunnen worden naar alle opvangcentra in Spanje en merken we op dat betrokkene in het kader van Verordening 604/2013 niet opnieuw in de desbetreffende tijdelijke centra zal worden opgevangen.

Het eerder genoemd AIDA-rapport wijdt verder twee paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar dat de bevoegde instantie – het OAR (“Oficina de Asilo y Refugio”) - voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming (“The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception”, pagina 30). Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 30, “Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application”). De bewering van de betrokkene in de tussenkomst dd. 14.11.2018 dat de legislatieve ontwikkelingen geleid hebben tot de hechtenis van alle asielzoekers die onder de Dublin Verordening terugkeren naar Spanje blijkt dan ook manifest onjuist te zijn. Personen die teruggekeerd zijn onder de Dublin Procedure zullen prioritair toegang krijgen tot toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Hoewel de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud stelde geen gezondheidsproblemen te hebben, spreekt de advocaat van de betrokkene in zijn tussenkomst meermaals over de nood aan psychologische opvolging, en over het feit dat de betrokkene in Spanje gewond was en in de onmogelijkheid verkeerde medische hulp te verkrijgen. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat er tot op heden geen medische attesten of andere documenten aangaande de fysieke gezondheidstoestand van de betrokkene werden aangebracht. Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die een overdracht van de betrokkene aan Spanje wegens gezondheidsredenen verhinderen, of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege om gezondheidsredenen een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat betrokkenen in zijn hoedanigheid van verzoeker in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Hieromtrent verwijzen we opnieuw naar het AIDA-rapport dat stelt dat verzoekers, net zoals burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg (pagina 58). Tevens zullen de Spaanse autoriteiten ten minste zes werkdagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Tot slot maakt betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Spaanse autoriteiten.”

De bestreden beslissing maakt aldus een overdrachtsbesluit naar Spanje uit.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing

van de artikelen (...) 51/5 (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats. De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Omwille van de vasthouding met het oog op zijn overdracht aan Spanje, die weliswaar nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit heeft plaatsgevonden. De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.2. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.3. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.4. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enig middel van de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van het artikels 62, 74/13, 74/14 van de wet van 15 december 1980, van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mensen, en van artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (E.U.-Handvest), van de hoorplicht, van het principe van verdedigingsrecht.

In wat, eerste tak, DVZ neemt een bevel om het grondgebied te verlaten zonder gehoord te hebben of de mogelijkheid overlaten aan de verzoeker om zijn opmerkingen te maken op een nuttige manier.

Terwijl de principes van het verdedigingsrechten opleggen om de verzoeker te ondervragen voor het nemen van zo'n beslissing.

Terwijl Het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht legt aan het bestuur op om zijn beslissing met zorg.

Aldus is de beslissing niet adequaat gemotiveerd. in de zin van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Het is allereerst nodig om eraan te herinneren dat de “terugkeerrichtlijn” (2008/115/EG) heeft gecodificeerd op Europees vlak de beschikkingen betreffende het bevel om grondgebied te verlaten en het inreisverbod.

Aldus vormt BGV een toepassing van de richtlijn terugkeer, en bijgevolg is het Europees recht van toepassing.

Voorts verklaart artikel 6 van deze richtlijn dat de procedurele garanties van de Europese Unie, met inbegrip de verdedigingsrechten, van toepassing zijn bij het nemen van dergelijke maatregel, zoals de afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten of de afgifte van een inreisverbod.

Onder het verdedigingsrecht komt het recht voor om gehoord te worden.

Aldus heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaald de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie :

« S'agissant du droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union, la Cour estime, dans l'arrêt précité, qu' « Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), et précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50). » (RVV, arrest n° 134 804 du 9 december 2014).

Zoals voornoemd herhaald, BGV:

- Vormt wel een toepassing van het Europese recht
- Vormt een beslissing die de belangen van de verzoeker, meer dan aanzienlijk. Beïnvloedt

Bijgevolg is het recht om gehoord te worden, als modaliteit van het verdedigingsrecht, ten volle van toepassing in dergelijk geval.

Het is trouwens nodig om te onderlijnen dat het voornoemde arrest door de Raad van State (233.257 van 15 december 2015) werd bevestigd, die niet heeft gemist te herhalen dat het recht om gehoord te worden en het verdedigingsrecht ten volle deel van het recht van de Europese Unie uitmaken.

Het moet ook gepreciseerd worden dat dergelijke rechten op een werkelijke manier moet toepassen worden.

Aldus moet iedereen kunnen begrijpen wat het is aangevraagd en welke mogelijkheid aan hem gegeven is.

Iedereen moet kunnen begrijpen worden en volgens de omstandigheden moet een tolk kunnen onderkomen.

Immers als het persoon geen nationale talen begrijpt en spreekt hoe kan hij zijn verdedigingsrecht op een werkelijke manier uitoefenen?

In casu, moet het vastgesteld worden dat de bestreden beslissing in twee delen verdeeld is :

- Een weigering van verblijf.
- Een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het examen van het risico van onmenselijke daden in de zin van artikel 3 EVRM actueel moet zijn, en niet op oudere elementen berusten.

In het huidige geval moet het vastgesteld worden dat DVZ naar oudere gehoor verwijst en geen actualisatie van het dossier van Mijnheer heeft gepleegd.

Dat feit is ernstiger dat Mijnheer en zijn Raadsheer over zijn gezondheidssituatie al heeft gesproken in oudere schriften.

Het was al gesproken over het nodig van gepaste behandelingen voor de verzoeker en dat dergelijke behandelingen in plaats zal gezet worden.

Het was bijgevolg al aangetoond dat de verzoeker deel van een bijzondere kwetsbare groep is.

Echter vindt geen nieuwe hoor plaats voor de verzoeker terwijl hij nieuwe elementen kan geven.

Immers is een nieuwe behandeling in plaats gemaakt voor hem en hij heeft een afspraak met een neuroloog op de 26 maart 2019.

Immers is zijn behandeling niet genoeg en verder stappen moeten plaatsvinden om geschikte medische behandelingen.

Ter herinnering is Mijnheer G. slachtoffer van foltering in zijn land van herkomst die gevolgen heeft op zijn gezondheidstoestand.

Er is bijgevolg een schending van de hoorplicht, en het moet bijgevolg vastgesteld dat het niet met alle de nuttige elementen rekening gehouden werd door DVZ, en dat het behoorlijk bestuur principe geschonden werd.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factueel vlak en op juridisch vlak.

In casu heeft de bestuursautoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd.

Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

In wat, tweede tak, DVZ heeft de gezondheidssituatie van de verzoeker niet onderzocht, terwijl het bestuur op den hoogte gebracht werd van zijn problemen.

Terwijl het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht de administratie oplegt om totaal ingelicht te worden voor het nemen van een beslissing.

Aldus is de beslissing niet adequaat gemotiveerd in de zin van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Het moet vastgesteld worden dat het bestuur van mening is dat de gezondheidsproblemen niet op documenten gerust.

Het moet onderlijnend worden dat de verzoeker en zijn Raad over die problemen heeft gepraat, de verzoeker tijdens zijn interview en de Raad bij een geschrift.

Door dit heeft het bestuur de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Immers heeft deze plicht tot doel dat het bestuur vol en perfect geïnformeerd is voor het nemen van een beslissing.

Dat bedoelt dat het bestuur alle elementen van het dossier moet onderzoeken om totaal ingelicht te worden.

In het geval van de verzoeker moet het onderlijnend worden dat het bestuur ingelicht is van de problemen van de verzoeker.

Het bestuur was ingelicht van de problemen maar probeerde niet om alle de informatie te hebben over zijn situatie.

Integendeel koos het bestuur om een negatieve beslissing aan de verzoeker te geven en van zijn vrijheid te beroven.

Dergelijke manier is strijdig met deze plicht.

Immers moet het bestuur de nuttige informatie nemen door aan de verzoeker te vragen om de nuttige documenten over te maken, of door de Raad van de verzoeker te ondervragen.

Het bestuur beschikt van alle de nuttige informatie om dergelijke stappen te maken.

Het was niet gemaakt en re is schending van het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factueel vlak en op juridisch vlak.

In casu heeft de bestuursautoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd.

Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

In wat, derde tak, DVZ geen termijn geeft om het grondgebied te verlaten, en motiveert zijn beslissing niet over artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980.

Terwijl artikel 74/14 legt op het bestuur om een dergelijke termijn te bepalen.

Terwijl Mijnheer niet op die vlak werd verhoord

Terwijl artikel 74/13 legt op het bestuur om met de gezondheidssituatie van de verzoeker rekening te houden.

Terwijl DVZ heeft niet rekening gehouden met de verschillende elementen van het dossier, en er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur principe.

Aldus is de beslissing niet adequaat gemotiveerd. in de zin van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

DVZ motiveert zijn beslissing op verschillende bepalingen van artikel 7 van de wet van de 15 december 1980.

Echter moet de bestreden beslissing een termijn inhouden om het grondgebied te verlaten (artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980).

Het moet nog vastgesteld worden dat de verzoeker niet op die punt werd gehoord, op het oogpunt van de inneming van deze maatregel.

Hij kan niet zich verdedigen tegen die maatregel, die zijn recht ernstig treft.

Er is bijgevolg een nieuwe schending van de verdedigingsrechten van de verzoeker.

Meer moet het nog vastgesteld worden dat er niet met de omstandigheden rekening gehouden werd.

Immers blijkt het uit het administratieve dossier dat de verzoeker en zijn raadsheer heeft uitgelegd dat hij ziek was, en dat van een psychologische behandeling nodig heeft.

Het was niet rekening gehouden met deze elementen.

Er is bijgevolg een nieuwe schending van het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Meer moet het nog vastgesteld worden dat artikel 74/13 van de wet voorziet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De wet voorziet bijgevolg een actueel toezicht van de situatie van de verzoeker.

Dergelijk toezicht werd niet gemaakt tijdens de procedure voor de verzoeker, terwijl het bestuur over zijn toestand wist.

Er is bijgevolg een schending van artikel 74/13 van de wet van de 15 december 1980.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factueel vlak en op juridisch vlak.

In casu heeft de bestuursautoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd.

Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

In wat, vierde tak, DVZ is van mening dat de recente documentatie geen risico van onmenselijke behandeling bewijst wegens systemisch probleem in de ontvangst van de asielzoekers beschadigt.

Terwijl het bestuur begaat manifeste beoordelingsfouten in de lezing van de documentatie betreffende Spanje.

Terwijl ze doet een gedeeltelijke lezing, niet houdt rekening van het geheel van alle verstuurde documenten, rekening houdend geen aldus met het geheel van de beschikbare informatie, dat aldus het principe van het behoorlijke bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt

Terwijl de laste informatie bevestigt het risico van onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest, en de onmogelijkheid om toegang tot daadwerkelijk rechtsmiddel te hebben in de zin van artikel 13 EVRM en 47 van het Handvest in geval van terugkeer in Spanje

Terwijl bijgevolg een risico van onmenselijke behandeling bestaat en beschadigend voor de verzoekster in geval van terug naar Spanje.

Het is allereerst nodig om eraan te herinneren dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 4 van het Handvest van de fundamentele Rechten van de Europese Unie elke onmenselijke behandeling verbieden.

Geen enkele definitie werd aan deze notie in het Verdrag of Handvest gegeven, en deze notie door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt geïnterpreteerd.

Het moet onderlijnd worden dat in zijn M.S.S-arrest., het Hof heeft gezegd dat de overtredingen van de Europese verplichtingen inzake ontvangst van de asielzoekers tot een overtreding van artikel 3 EVRM leiden.

Bovendien altijd volgens het M.S.S-arrest., moet elke Lidstaat controleren, in geval van terugkeer in verband met een procedure Dublin., of een van een asielzoeker, zou leiden tot een overtreding van artikel 3 EVRM, wegens de nalatigheden van de verantwoordelijke stand voor de procedure

Het moet ook herhalen het onderwijs van het Arrest Singh EVRM van 2 oktober 2012.

Immers Heeft Het Hof gezegd in de considerans 92 dat:

« Deuxièmement, compte tenu en particulier de l'importance que la Cour attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements, l'article 13 exige un contrôle attentif (Chamaïev et autres c. Géorgie et Russie, no 36378/02, § 448, CEDH 2005-III), un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs de croire à un risque de traitement contraire à l'article 3 (Jabari c. Turquie, no 40035/98, § 50, CEDH 2000-VIII). L'instance nationale doit être compétente pour examiner le contenu du grief et à offrir le redressement approprié (ibidem, § 50). Dans l'arrêt Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique (no10486/10, §106, 20 décembre 2011), la Cour a précisé que l'instance de contrôle ne pouvait pas se placer fictivement au moment où l'administration a adopté la décision litigieuse pour en apprécier la validité au regard de l'article 3 et ainsi faire l'économie d'un examen attentif et rigoureux de la situation individuelle de l'intéressé. »

Aldus een terug naar een andere Lidstaat die zijn verplichtingen inzake ontvangst van de asielzoekers niet zou eerbiedigen, en die gebreken tot gevolg heeft die in de te wijten materiële hulp schreeuwen, zou vormen een overtreding van artikel 3 EVRM.

Bovendien, gezien het belang van dit artikel, moet de rechter met het geheel van de elementen rekening houden die hem worden gepresenteerd.

Dezelfde redenering wordt gehouden door het Hof van Justitie van de Europese Unie, op basis van artikel 4 van het Handvest van de Fundamentele Rechten van de Europese Unie, die ook verbiedt de onmenselijke behandelingen.

Aldus heeft CJUE in het arrest C-493/10 en C-410/11 (samen gevoegde zaken) van 21 december 2011 geoordeeld:

“86. Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

En “ 91. Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico's een asielzoeker daadwerkelijk loopt in geval van overdracht aan deze lidstaat, is informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, geschikt voor een beoordeling door de lidstaten van de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat, zodat een evaluatie van de risico's mogelijk is.

92. Er dient te worden gewezen op de relevantie van de door de Commissie opgestelde rapporten en voorstellen voor wijziging van verordening nr. 343/2003. Het bestaan daarvan kan de lidstaat die de asielzoeker moet overdragen, niet onbekend zijn, aangezien hij heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de Raad van de Europese Unie, die een van de geadresseerden van die rapporten en voorstellen is.

93. Bovendien bepaalt artikel 80 VWEU dat aan het asielbeleid en de uitvoering daarvan de beginselen van solidariteit en billijke verdeling van de verantwoordelijkheid tussen de lidstaten, ook op financieel vlak, ten grondslag liggen. Richtlijn 2001/55 vormt een voorbeeld van die solidariteit, maar de daarin vervatte solidariteitsmechanismen gelden, zoals ter terechtzitting is gezegd, enkel voor volkomen uitzonderlijke situaties binnen de werkingssfeer van deze richtlijn, te weten de massale toestroom van ontheemden.

94. Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.”

Aldus blijkt het uit deze rechtspraak, maakt hij zich enerzijds los dat de Lidstaten geen asielzoeker naar een andere Lidstaat kunnen terugsturen die systemische defecten van de asielprocedure en van ontvangst kent en anderzijds de Lidstaten hebben een positieve verplichting van informatie wat deze situatie betreft

Meer moet het ook herhalen dat EHRM de Staten verplicht om de kwetsbaarheid van de asielzoekers in overweging te nemen, en om de concrete voorwaarden voor ontvangst te controleren in geval van overdracht.

Het Raad moet de situatie nakijken op het moment waar het Raad gewend is en niet op het moment waar het bestuur de bestreden beslissing heeft genomen.

Het vervloei uit de verbintenissen van artikel 3 en 13 van EVRM.

In casu, is DVZ van mening dat er geen risico zou hebben voor de verzoekster in geval van terugkeer naar in Spanje.

DVZ verwijst naar verschillende rapporten over de situatie in Spanje.

Nochtans toont een lezing aan dat de situatie in Spanje dramatische blijft.

Verschillenden punten moeten eerst onderlijnd worden:

- De verantwoordelijkheid van Spanje berust op een “tacit-agreement”

- Mijnheer is ziek en moest nog analyse in België maken.

- Niets is gezegd over het centrum of zo waar de verzoeker zal gaan in geval van terugkeer in Spanje.

DVZ verwijst naar verschillende bronnen.

Het moet vaststellend worden dat DVZ erkent dat de situatie alarmist in de verleden werd, en verwijst naar de verschillende rapporten met betrekking van deze situatie.

DVZ erkent ook dat er een grote instroom in Spanje.

DVZ is van mening dat de situatie nu veranderd is, verbeterd is, en dat er geen risico van schending van artikel 3 EVRM en 4 van de Handvest in geval van terugkeer naar Spanje.

Nochtans moeten het vaststellend worden dat DVZ manifeste appreciatiefout heeft gepleegd in de lezing van de laste verslagen, niet met de zorgvuldigheid de bestreden beslissing klaargemaakt heeft.

Het moet eerst onderlijnen worden dat de Raad verschillende arresten uitgesproken heeft met betrekking van de situatie in Spanje.

Het Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de schorsing van de uitvoering van een verwijdering naar Spanje bevolen, rekening houdend met dergelijke omstandigheden (28 februari 2014, n°119.971):

« Dès lors, la partie défenderesse, dûment informée des défaillances de l'Espagne, ne pouvait se borner à écarter la « crainte » alléguée par le requérant sur la base de l'article 3 en se contentant de présumer qu'il recevrait un traitement conforme aux exigences de la Convention. En limitant essentiellement son examen des arguments du requérant à cette objection, la partie défenderesse n'a pas pris en considération tous les éléments de la cause et n'a pas procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable des faits qui lui sont soumis. »

Het moet nog onderlijnend worden dat de Raad van Vreemdelingenbetwistingen in een recent arrest heeft beslist dat (R.V.V., 26 maart 2016, 164.808):

« Bien que l'Espagne accueille seulement 1% des demandeurs d'asile qui arrivent dans l'Union européenne, le nombre de demandes n'a fait qu'augmenter ces trois dernières années, passant de 2.500 en 2012 à 6000 en 2014. Cependant, bien que traditionnellement les moyens destinés à l'attention de ce groupe ont permis un service de qualité dans le passé, ceux-ci n'ont pas augmenté, ce qui crée des situations d'indigence propices à des mouvements secondaires vers d'autres pays où certains réfugiés ont de la famille ou peuvent trouver des conditions plus favorables. Pour le moment, il y a environ 300 personnes sur des listes d'attente pour pouvoir accéder à une des 900 places d'accueil actuellement disponibles pour les demandeurs d'asile et réfugiés, en ce compris des familles avec enfants mineurs, des femmes enceintes et des personnes malades. La délégation du HCR en Espagne reçoit presque chaque jour des visites et des appels de personnes désespérées qui n'ont pas d'endroit où dormir, étant dans l'attente d'accéder aux services d'accueil ou ayant dépassé la limite des six mois établis pour pouvoir rester dans un centre spécialisé »

Helaas moeten we nog vaststellen dat de situatie niet veranderd is, integendeel, en het risico van onmenselijke daden actueel blijft in Spanje.

Verschillende documenten werden aan DVZ overmaken over de situatie in Spanje en ook in het bijzonder in Melilla en Ceuta.

Het moet nog onderlijnend worden dat de verzoeker heeft geleefd en dat :

- Het was onmogelijk om een decent voedsel te hebben.
- Het was onmogelijk om een contact met een advocaat en tolk te hebben.
- Hij had geen toegang tot decent sanitaire en tot aangepaste gezondheidszorgen.
- Hij had geen toegang tot psychologische volgen terwijl hij er nodig heeft

De verslagen van DVZ gaat in dezelfde zin en spreekt van onmenselijke omstandigheden voor de asielaanvragers.

In dergelijke omstandigheden heeft de verzoeker niet meer vertrouwen in het Spaanse stelsel.

De Spaanse overheden hebben geen aangepaste gezondheidsbehandelingen, geen toegang tot het procedure heeft gegeven, etc...

Dergelijke punten zijn van eerste belang, rekening houdend met zijn gezondheidsproblemen.

Het moet vastgesteld worden dat de verzoeker al onmenselijke daden in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 van de Handvest in Spanje geleefd heeft en dat het totaal onmogelijk voor hem om daar naar terug te gaan.

DVZ verwijst naar AIDA verslag, om te besluiten dat de situatie nu veranderd is.

Het moet echter vastgesteld worden dat AIDA verslag over de Dublin returnee spreekt van moeilijkheden (Pagina 30), en in het bijzonder voor kwetsbare groepen.

Meer moet het nog gelezen dat mensen geen toegang heeft tot plaatsen in een centrum rekening houdend met het feit dat er een gebrek van plaats is (Pagina 55).

Dat feit is ernstiger dat de verantwoordelijkheid van Spanje berust op een "tacit-agreement".

Meer moet het nog vastgesteld worden dat het Raad op basis van die verslag besloten heeft :

« A cet égard, il ressort notamment du rapport Aida de 2016 que « The Asylum Law does not provide a specific mechanism for the early identification of asylum seekers that are part of most vulnerable groups [...] The Law does not foresee specific procedural guarantees for vulnerable asylum seekers, except for the special rule on unaccompanied minor asylum seekers [...] available resources have a general approach, and they do not cover need necessities presented by the most vulnerable asylum applicants [...] The generalised approach of the asylum reception system has been criticised by several organisations in 2016 [...] as it fails to provide adequate responses to the most vulnerable cases [...] »

On peut également relever dans la note de la partie défenderesse concernant l'accès aux soins en Espagne en tant que demandeur de protection internationale que « En avril 2012 fut approuvée en Espagne la réforme structurelle du Système National de Santé [...] Dans le cadre de cette réforme, les étrangers en situation irrégulière en Espagne (y compris les demandeurs de protection internationale à qui l'asile a été refusé) ont seulement droit à trois types de prestations sanitaires : les urgences, le suivi prénatal et les soins de santé pour les enfants mineurs de 18 ans » (Arrest n° 210 448 van 2 oktober 2018)

Het is duidelijk dat geen garantie is gegeven om een aangepast onthaal te geven aan de verzoeker in geval van overmaakt naar Spanje.

Dat feit is ernstiger dat de verzoeker een psychiater nodig heeft en van verschillende medicamenten.

Het moet nog herhaald worden dat de verzoeker een afspraak met een neuroloog heeft rekening houdend met zijn gezondheidssituatie.

Een psycholoog was niet genoeg en de psychiater heeft de hulp van een neuroloog.

Het lijkt uit een gevolg te zijn van de foltering en dat hij moest beleven worden.

We spreken van een ernstige epilepsie problemen die niet geregeld waren ondanks medicatie.

Het gaat bijgevolg om zware medische problemen.

Rekening houdend met de algemene situatie van het Land, met de verschillende informatie over de onthaalsituatie van de asielzoekers in Spanje, en met het persoonlijk profiel van de verzoeker (over zijn kwetsbaarheid en zijn verblijf in Spanje) bestaat een risico van onmenselijke daden, in de zin van artikel 3 E.V.R.M. en 4 van de Handvest voor de verzoekster in geval van terugkeer in Spanje.

De bestreden beslissing moet bijgevolg opgeschort en vernietigd worden.

Voorts vormen deze schendingen eveneens een overtreding van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de motivatie van elke administratieve handeling adequaat, zolang gerechtelijk is dan in feit.

Echter in zoverre het zojuist is uitgewezen dat de beslissing verschillende wettelijke bepalingen schendt, kan zij niet adequaat gemotiveerd worden.

Er is bijgevolg overtreding van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing moet opgeschort en vernietigd worden.

Over de Ernstige en moeilijk herstelbare schade

In geval van terugkeer naar zijn land van herkomst zou de verzoeker geconfronteerd aan onmenselijke daden in het zin van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van de Europese Handvest.

Immers heeft de verzoeker van bijzondere medische behandelingen nodig, van een psychiater en een neuroloog.

We spreken hier van ernstige epilepsie problemen en ook van post traumatische stress.

Meer moet het nog herhaald worden dat de verzoeker geen aangepaste medische behandelingen in Spanje gekregen heeft tijdens zijn eerst verblijf.

Mijnheer heeft geen meer vertrouwen in de Spaanse overheden.

Het constitueert een ernstige en moeilijk herstelbare schade.

Een verwijdering naar Spaanse zou leiden tot een risico van onmenselijke daden voor de verzoeker die zou leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 EVRM.

Bijgevolg is er een risico van ernstige en moeilijk herstelbare schade.”

3.3.5. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). De Raad stelt *prima facie* vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

3.3.7. Waar de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en waar hij stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, voert de verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel mede vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3.3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of

de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.9. Verzoeker stelt verzoeker een schending van artikel 74/13 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet vast en betoogt dat de minister onzorgvuldig tewerk ging omdat verzoeker niet recent is gehoord en dat dus niet alle informatie over verzoekers medische situatie in rekening werd gebracht bij het nemen van de beslissing tot overdracht aan Spanje, noch in de bepaling van een termijn voor vertrek. Daarnaast meent verzoeker dat hij in geval van terugkeer naar Spanje *“het risico van onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) [loopt], en de onmogelijkheid om toegang tot daadwerkelijk rechtsmiddel te hebben in de zin van artikel 13 EVRM en 47 van het Handvest”*.

3.3.10. Verzoeker voert de schending aan van de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

3.3.10.1 Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

3.3.10.2 Vooreerst betwist niet dat hij gehoord werd op 16 november 2018 in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker werd dan ook uitdrukkelijk gehoord over de redenen waarom hij meent niet naar Spanje te kunnen worden overgebracht. De bestreden beslissing stelt hierover: *“Hierin verklaarde hij in juni 2018 te zijn vertrokken uit Palestina. Hij reisde via Egypte, Mauritanië, Mali, Algerije en Marokko. Eind augustus 2018 kwam de betrokkene naar zijn verklaring aan in Spanje, waar hij zijn vingerafdrukken heeft gegeven. In september 2018 kwam de betrokkene vervolgens aan in België.*

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 08.08.2018 in Spanje een verzoek om internationale bescherming indiende.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij voor België koos als centrum van Europa. De burgers worden er, zo stelde hij, gerespecteerd.

Hij tekende voorts bezwaar in tegen een overdracht aan Spanje. Hij sprak over een slechte behandeling in Spanje, slechte leefomstandigheden in de opvang en het gebrek aan medische hulp.

De betrokkene verklaarde verder geen familie- of gezinsleden te hebben in België. Hij stelde verder een neef te hebben in Zweden.”

Aldus heeft de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met verzoekers verklaringen.

Een schending van de hoorplicht wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3.11. Verzoeker meent echter dat geen rekening gehouden werd met zijn medische toestand en hij opnieuw diende gehoord te worden nu verzoeker de Dienst Vreemdelingenzaken zijn medische problemen had gemeld tijdens zijn gehoor van 16 november 2018.

3.3.11.1 De Raad stelt vast dat verzoeker op vraag 33 van de vragenlijst DVZ, inderdaad gemeld had *“Er is in Spanje ook geen enkele vorm van medische behandeling”*. Echter verzoeker had ook uitdrukkelijk verklaard *“Ik verkeer in goede gezondheid”* (zie vraag 32, vragenlijst DVZ). Desondanks heeft de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de medische toestand van verzoekende partij waar wordt gesteld: *“Hoewel de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud stelde geen gezondheidsproblemen te hebben, spreekt de advocaat van de betrokkene in zijn tussenkomst meermaals over de nood aan psychologische opvolging, en over het feit dat de betrokkene in Spanje gewond was en in de onmogelijkheid verkeerde medische hulp te verkrijgen. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat er tot op heden geen medische attesten of andere documenten aangaande de fysieke gezondheidstoestand van de betrokkene werden aangebracht. Aldus werd er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die een overdracht van de betrokkene aan Spanje wegens gezondheidsredenen verhinderen, of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege om gezondheidsredenen een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat betrokkenen in zijn hoedanigheid van verzoeker in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Hieromtrent verwijzen we opnieuw naar het AIDA-rapport dat stelt dat verzoekers, net zoals burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg (pagina 58). Tevens zullen de Spaanse autoriteiten ten minste zes werkdagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene”*.

3.3.11.2 De Raad stelt aldus vast dat verzoeker ten overstaan van de diensten van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard in goede gezondheid te zijn (Dublingehoor 16 november 2018, antwoord op vraag 32). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker *“Hoewel de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud stelde geen gezondheidsproblemen te hebben, spreekt de advocaat van de betrokkene in zijn tussenkomst meermaals over de nood aan psychologische opvolging, en over het feit dat de betrokkene in Spanje gewond was en in de onmogelijkheid verkeerde medische hulp te verkrijgen”*. In het verzoekschrift wordt thans niet langer gewezen op de verwonding in Spanje maar op *“foltering in het land van herkomst”*. Nog steeds ligt geen medisch getuigschrift neer.

3.3.11.3 Het bij het verzoekschrift toegevoegde document van mevr. M. KECH was niet ter kennis van de administratie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verwerende partij stelt hierover : *“De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007). Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig nadien nog nieuwe stukken voorbrengen. Het stuk dateert bovendien van na het nemen van de bestreden beslissing.”* en voorts kan met verwerende partij worden vastgesteld: *“(…), in zoverre het stuk opgesteld door mevr. Michele KECH toch zou worden weerhouden, benadrukt verweerder vooreerst dat deze verklaring niet als een medisch attest kan worden aanzien, daar waar wordt vermeld dat zij ‘infirmière’ (verpleegster) is. De verklaring is bovendien niet ondertekend, en de bijlage ‘doc 9ter en pièce jointe’ wordt door verzoekende partij niet voorgelegd”*.

3.3.11.4 De Raad wijst er nog op dat uit het AIDA-rapport toegevoegd aan het administratief dossier, dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt geciteerd en ook door verzoeker wordt gehanteerd, blijkt dat asielzoekers in Spanje de garantie hebben op toegang tot gratis gespecialiseerde behandelingen door psychologen en psychiater en dus dat de in het verzoekschrift aangehaalde psychologische/psychiatrische hulp is gegarandeerd.

3.3.12. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest bevat een gelijkaardige bepaling.

3.3.12.1 Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par.

103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoeker naar Spanje te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

3.3.12.2 Waar de verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer hij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoeker, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verweerder, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.12.3 De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM.

Uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Departement blijkt dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Verder heeft het Hof van Justitie gesteld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule. (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU)

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: "The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine)." [De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel en onvermijdelijk risico loopt, vereist dat het Hof de omstandigheden in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de mishandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen

van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend].

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoeker zelf.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

3.3.12.4 Het komt de verzoeker in eerste instantie dan ook toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De verzoeker stelt dat de overdracht naar Spanje hem aan twee risico's blootstelt: een risico op stopzetting van de opvang en een risico op gebrekkige medische begeleiding.

3.3.12.5 Wat het risico op gebrekkige medische behandeling betreft, werd hoger reeds vastgesteld dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit bijzondere medische noden kunnen blijken.

Ook bij het voorliggende verzoekschrift legt verzoeker geen enkel (medisch) attest voor. De Raad beschikt over geen enkel concreet element waaruit kan blijken dat de verzoeker een medische opvolging behoeft. De gemachtigde heeft dan ook op goede gronden gesteld dat de verzoeker niet aan de hand van concrete elementen aannemelijk maakt dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals omschreven in artikel 21 van Richtlijn 2013/233/EU tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking). Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. Verzoeker toont evenmin concreet aan dat hij, tengevolge van enige ernstige medische toestand, in Spanje het risico loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

3.3.13. Waar verzoeker nog wijst op de asielprocedure en de opvangvoorzieningen heeft de bestreden beslissing uitvoerig de opvang van asielzoekers en de procedure betreffende de vraag om internationale bescherming in Spanje nagegaan en als volgt besloten: *“De advocaat van de betrokkene haalt aan dat de kwaliteit van het asielsysteem in Spanje zeer laag is. Hieromtrent dient te worden benadrukt dat Spanje, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Spanje, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.*

De advocaat van de betrokkene haalt tevens aan dat de betrokkene geen geschikte tolk kreeg toegewezen. We benadrukken hieromtrent dat er op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan van worden uitgegaan dat Spanje de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU. Uit het geactualiseerde rapport van het door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, “Asylum Information Database – National Country Report – Spain”, last geüpdatet 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) over Spanje blijkt dat de informatieverstrekking aan asielzoekers inzake hun rechten wettelijk geregeld is in de Asylum

Regulation, die praktische uitvoering geeft aan de Asielwet. De informatie is beschikbaar in het Engels, Frans, Spaans en Arabisch (pagina 46-47).

Voorts haalt de advocaat van de betrokkene aan dat er in Spanje een tekort aan opvangplaatsen heerst en dat de betrokkene het risico loopt opvang noch materiële hulp te krijgen. We verwijzen hierbij naar het geactualiseerde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen (pagina 15). Alle verzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand (pagina 26). Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot gezondheidszorg (pagina 58) en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 57). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 49). We merken op dat er in het desbetreffende AIDA-rapport tevens ook melding wordt gemaakt van een stijging van de capaciteit van de opvangvoorzieningen sinds september 2015 ten gevolge van een Koninklijk Besluit dat de toegang voor alle verzoekers om internationale bescherming moet garanderen, met tevens ook een significante stijging van de opvangcapaciteit ten gevolge (pagina. 50). Daarnaast wordt er geen melding gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen of slechte omstandigheden in de onthaal – en opvangvoorzieningen (p. 50-56).

Verder vermeldt het rapport dat er bijkomende ngo's gecontracteerd werden door de Spaanse instanties met het oog op het creëren van bijkomende opvangplaatsen (pagina. 12). Hierdoor is er sinds 2015 sprake van een stijging van het aantal beschikbare plaatsen voor verzoekers in Spanje waarbij er steeds nieuwe en bijkomende NGO's worden aangestuurd door de Spaanse overheid in het kader van het creëren van materiële opvangvoorzieningen (pagina. 12). Bovenstaande elementen tonen dan ook concreet aan dat betrokkene na overdracht aan Spanje voldoende toegang zal krijgen tot adequate opvangvoorzieningen en niet aan zijn lot zal worden overgelaten.

Wat betreft de opmerking van de advocaat dat de betrokkene niet in de mogelijkheid was een advocaat te raadplegen, dient het volgende te worden opgemerkt. Uit het AIDA-rapport blijkt dat verzoekers in Spanje wel degelijk recht hebben op kosteloze rechtsbijstand tijdens de eerste bestuurlijke fase. In 2017 werden er in praktijk echter tekortkomingen gerapporteerd in geval van rechtsbijstand voor mensen die toekwamen via de zee.

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Spanje kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Dat mensen die illegaal toekomen via de zee in een initiële fase moeilijkheden hebben om toegang te verstrekken tot juridische bijstand, leidt dan ook niet tot het besluit dat rechtsbijstand in de beroepsfase beschikbaar zou zijn.

Aangaande de tussenkomst van de advocaat wensen we op te merken dat er verwezen wordt naar verscheidene rapporten en documenten met gedateerde publicatiedata tussen 2013 en 2016. Voorts kunnen ook niet alle documenten zonder meer als objectief en accuraat beschouwd worden, vermits niet eender welk medium dat een artikel publiceert altijd de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten bewijst. De in de analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

De betrokkene kaartte in zijn persoonlijk onderhoud de slechte leefomstandigheden aan in de Spaanse opvangcentra, hetgeen de advocaat van de betrokkene in zijn tussenkomst ook aanhaalt. Echter, het geactualiseerde AIDA-rapport maakt melding van twee tijdelijke opvangcentra in Ceuta en Melilla, waar verzoekers die Spanje op illegale wijze binnenkomen tijdelijk worden ondergebracht (pagina 54). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze specifieke omstandigheden niet veralgemeend kunnen worden naar alle opvangcentra in Spanje en merken we op dat betrokkene in het kader van Verordening 604/2013 niet opnieuw in de desbetreffende tijdelijke centra zal worden opgevangen.

Het eerder genoemd AIDA-rapport wijdt verder twee paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar dat de bevoegde instantie – het OAR (“Oficina de Asilo y Refugio”) - voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming (“The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception”, pagina 30). Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 30, “Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application”). De bewering van de betrokkene in de tussenkomst dd. 14.11.2018 dat de legislatieve ontwikkelingen geleid hebben tot de hechtenis van alle asielzoekers die onder de Dublin Verordening terugkeren naar Spanje blijkt dan ook manifest onjuist te zijn. Personen die

teruggekeerd zijn onder de Dublin Procedure zullen prioritair toegang krijgen tot toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

De bestreden beslissing beoordeelt verder de mogelijke medische bijstand zoals hoger reeds werd aangehaald.

En vervolgt: "Tevens zullen de Spaanse autoriteiten ten minste zes werkdagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Tot slot maakt betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest".

3.3.14. De Raad benadrukt aldus dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden, zoals gebreken in de opvangvoorzieningen, in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen, in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114).

Een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is *prima facie* niet aangetoond.

3.3.15. Het middel is in geen van zijn onderdelen ernstig.

3.3.16. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.3.17. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

3.4. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

K. DECLERCK